

2.s.e.H3K

Læsning fra Det gamle Testamente: Jer 17,12-14

Læsning fra Det nye Testamente: 1 Johs. 2,28,3,3

Prædiketekst: Joh 4,5-26

Har I prøvet at være rigtig tørstige? Kender I følelsen af, at munden er som sandpapir, og man er tør helt ned i svælget. Ja, man er næsten parat til at betale hvad som helst bare for at få et enkelt glas vand. Og når man så endelig får noget at drikke, så er følelsen helt vidunderlig. Tørst kender vi alle til, og vi ved, hvad vi skal gøre ved det.

Det vidste kvinden i dagens beretning også. Hun havde som alle andre brug for vand, så hun gik ud til brønden udenfor byen for at trække vand op. Hun gik derud midt på dagen, mens solen stod højest på himlen og alle andre holdt deres siesta. Så var hun nemlig fri for at møde nogen. Hun har nok været uglest, fordi hun havde haft så mange mænd og nu levede sammen med en mand, som åbenbart ikke var hendes mand.

Men vand måtte hun have, så hun fandt et tidspunkt, hvor der ingen andre var ved brønden – undtagen Jesus. Men ham kunne hun tage det roligt overfor. Hun kunne se, at han var jøde, og jøderne foragtede hendes folk samaritanerne, fordi de dyrkede Gud på en anden måde og et andet sted, end jøderne gjorde. Så hun var sikker på, at han som jøde ikke ville sige noget til hende, og i øvrigt så vidste han som fremmed jo ingenting om hende. Hvor skulle han vide det fra?

Og så sker det mærkelige for hende, at Jesus henvender sig til hende og ber' hende om at få noget at drikke. Jesus overskrider de almindelige regler for omgang mellem mennesker og taler med hende. Det er helt uhørt, at en jøde tiltaler en samaritaner, og at en mand tiltaler en kvinde på et offentligt sted.

Hun reagerer da også ved at spørge ham, hvordan han dog kan finde på det. Og så er samtalen i gang - en samtale hvor kvinden får øjnene op for, at vand også kan være levende. I løbet af ingen tid, drejer samtalen sig fra at handle om almindeligt vand, der kan slukke ens tørst, til at dreje sig om levende vand, som kan slukke den åndelige tørst.

Vi kender alle til tørst og den vidunderlige fornemmelse af at få vand at drikke, når man er meget meget tørstig. Men den åndelige tørst - tørsten efter noget at tro på, tørsten efter et liv sammen med Gud, den tørst kan ikke slukkes med vand.

Vi er født med en tørst i vores liv, vi er født med en længsel efter at have med Gud at gøre. Måske mærker vi ikke den tørst, for vi kan forsøge at slukke den med mange andre ting, og vi kan også for en tid føle, at tørsten er slukket. Men den kommer tilbage, for tørsten vil kun slukkes af Jesus.

Jesus siger et andet sted i Johannesevangeliet: ”Den, der tørster, skal komme til mig og drikke.” Hos Jesus kan vi ligesom kvinden få slukket vores åndelige tørst. Han er den, vores hjerte dybest set længes efter. Han er den, der giver os mening og retning i vores liv. Jesus er den, der frelser os - han er den, der giver os evigt liv. Og Jesus er den, der giver os Helligånden. Han giver os den kilde, som vælder frem med vand til evigt liv.

Jesus tilbyder os Helligånden, det levende vand. Det er op til os, om vi vil lade ham flyde i vores liv. Prøv og mærk efter indeni dig selv, har du en tørst efter det levende vand? Har du en længsel efter, at Jesus skal

slukke din tørst? Så sig det til ham. ”Ja, Jesus jeg vil gerne at du giver mig det levende vand. Kom Helligånd og bo i mig, kom og fyld mit liv med dig.”

Når vi tror på Jesus, og når han giver os det levende vand, Helligånden, oplever vi ofte, at vi tørster efter mere. Når vi først har fået smag for det levende vand, Helligånden, så ønsker vi mere af ham. Når vi først har mærket, hvor godt det er at tro på Jesus og leve livet sammen med ham, så har vi ikke brug for at drikke noget andet vand, for vi har smagt det levende vand, og har fundet ud af, at det smager godt. Det smager efter mere - mere af Jesus, mere af Helligånden.

Når vi ser ind i os selv og mærker, at vi er tørstige og længes efter mere af Helligånden i vores liv, så skal vi bare bede ham om at komme til at fylde mere i vores liv, og der er ikke noget Jesus hellere vil end at give os sin Helligånd og slukke vores tørst. Måske skulle vi gøre det til en daglig bøn, at bede Helligånden om at komme til at fylde mere i os. Vi kan bede Gud om, at Helligånden, det levende vand stadig må strømme til os og i os, så Helligånden fylder os og flyder i os.

Jesus siger, at det vand, han vil give os, skal blive en kilde i os, som vælder med vand til evigt liv. Når Helligånden bor i os, så er han den kilde, som giver os fred og glæde – han er den kilde, som giver os nyt livsmod og åbner for nye perspektiver i vores liv.

Kvinden ved brønden var låst fast i sit gamle liv – det liv, som betød, at hun var uglest af andre i byen. De så måske ned på hende, og måske var hun ikke god nok i deres øjne, fordi hun ikke levede op til deres moralske standarder. Og måske havde hun også mistet sit selvværd og sit livsmod, for hun foretrak at gå ud til brønden, når ingen af de andre var der.

Men Jesus behandler hende som et menneske med værdi, på trods af at han ved alt om hende. Han løfter hende op fra hendes lave status som både samaritaner, kvinde og den, der ikke lever op til samfundets moralske standarder.

Han tilbyder hende det levende vand, og han betror hende, at han er Kristus. Det som disciplene, som var både jøder og mænd og dermed havde en langt højere status i samfundet ikke havde fattet, det siger Jesus ligeud til denne kvinde, som blev betragtet som en falden kvinde.

Som jeg sagde sidste søndag, så har Jesus det med at vende tingene på hovedet. De, som i verdens øjne er små, svage og uglestede, dem giver Jesus værdi. Det er til dem, han tilbyder det levende vand.

Det levende vand er til alle os, som ikke altid er så fine og perfekte. Det er til os, som ikke hele vort liv har levet op til forestillingerne om, hvordan man skal leve, og hvordan man skal være for at være rigtig i andres øjne. Det levende vand er for alle os, der tørster efter det.

Kristendom handler ikke så meget om læresætninger, dogmer og liturgi, men kristendom handler mere om mødet med Jesus, det møde som giver os det levende vand. Det vigtige her er ikke moral, og om vi nu lever rigtigt i de andres øjne. Kristendom handler om at turde mærke, at vi er tørstige, og at vi har brug for det levende vand, Helligånden. Vi har brug for Jesus, vi kan ikke frelse os selv. Vi kan ikke selv slukke vores tørst, men vores tørst slukkes kun af det vand, som Jesus giver os.

Der er andet vand, vi kan drikke for vores åndelige tørst. Der er andre bud på frelse og mening med livet, end den, som Jesus giver os.

Og kvinden er også lidt inde på det i hendes samtale med Jesus. Hun spørger ham, hvor det er bedst at tilbede Gud, på bjerget Garizim, som samaritanerne gjorde, eller i Jerusalem, som jøderne gjorde. Som en lovtro jøde, skulle Jesus selvfølgelig svare: ”i Jerusalem”, men det gør han ikke. Tilbedelsen af Gud er ikke bundet til hverken tid eller sted, men alene til måden vi gør det på. Vi skal nemlig tilbede i ånd og sandhed.

Jeg tror, at for Gud er ikke så vigtigt, om vi tilbeder ham det ene eller det andet sted. For Gud er det ikke afgørende, om vi kommer i den ene eller den anden kirke, om vi er katolikker, folkekirkefolk, pinsefolk eller baptister. Jeg tror, at for Gud er det ikke så vigtigt, om vi udfører ritualerne præcis efter bogen, eller om vi nu kan sige Trosbekendelsen ordentligt udenad. Det, der er vigtigt, er, at vi tilbeder i ånd og i sandhed. Eller sagt på en anden måde, at vi er ægte, og at vi har hjertet med i det, når vi tilbeder Gud. At tilbede i ånd og sandhed har at gøre med en åbenhed overfor det levende vand, Helligånden. En erkendelse af, at vores tilbedelse eller vores gudstjeneste ikke har os selv som centrum, men at vi har Jesus som centrum.

Vi går ikke i kirke for at vise over for hinanden, hvor fromme og gode vi er. Vi er en kirke for mennesker som den samaritanske kvinde. Vi er en kirke både for de perfekte og for alle os uperfekte, os der har fejlet i vores liv. Vi er kirke, også for alle dem, der ikke lever op til alle de fine standarder. Her kan vi være i al vores uperfekthed, vores sårethed og vores brudthed, her kan vi få lov til at fejle, og blive mødt af Jesus, som den der tilgiver os og giver os en ny chance.

Her der ingen, der skal pege fingre ad hinanden, for på bunden står vi alle her med vores tørst og erkendelse af, at vi har brug for det levende vand. Vi er her ikke for at imponere hinanden, men vi er her, fordi vi har brug for det levende vand.

Vi har brug for Jesus for at frelse os, vi har brug for Helligånden til at give os tro og liv. Og vi har brug for Helligånden, for at vise os, hvordan vi skal leve, og hvilken vej vi skal gå.

Lad os derfor stadig bede Gud om at slukke vores tørst og give os det levende vand, så vi kan tilbede ham i ånd og sandhed. Amen